

pevnost

edice

Petr
Heteša

Spousta času na smrt

Cybrain

I.

Petr Heteša

SPOUSTA ČASU NA SMRT

Petr Heteša

**SPOUSTA ČASU
NA SMRT**

CYBRAIN I.

**NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA**

Copyright © Petr Heteša, 2010

Cover © Karel Zeman & Lukáš Tuma, 2010

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2010

ISBN 978-80-7425-028-6

I. INSTRUKTÁŽ

1.

Odpojili ze mě všechny ty hadičky, se kterými jsem si připadal jako nějaký složitý a velice překomplikovaný stroj, do jehož účelu a funkce jsem nebyl schopen proniknout. Probral jsem se teprve před hodinou a celou jsem ji strávil právě řešením tohoto rébusu.

Že žádný stroj nejsem, jsem si naštěstí ujasnil hned během těch prvních deseti minut, a s tímto předpokladem jsem pak pracoval dál. Jsem člověk z masa a kostí, mám svůj krevní oběh, svoje končetiny, se kterými mohu pohybovat, a svůj mozek, který je schopen si to všechno uvědomovat. Nejsem Terminátor ani Frankenstein či novodobý Golem, ale Greg Honberg a je mi jedenatřicet let. Tohle všechno mi bylo jasné po dalších deseti minutách. Do třiceti minut po svém probuzení jsem stačil zrychleně projet celé svoje dětství od školky až po Baltimorskou technickou univerzitu, dvouletý výcvik ve West Pointu a letecký transport se speciální jednotkou do Iráku. To bylo prvního února. Jenže doktor mi řekl, že dnes je šestého května. Kam se tedy poděly ty čtyři měsíce a co se v nich, sakra, dělo?

2.

Sestra byla příjemná a před takovými šedesáti lety mohla být možná i hezká. Teď ale měla šedivé naondulované vlasy, vrásčité ruce a zapadlé oči, a vůbec bych se nedivil, kdyby někde v rohu místnosti měla odloženou kosu. Nemocniční pokoj neměl žádná okna a silně připomínal interiér kosmické lodi z Červeného trpaslíka. Takže jsem byl možná pořád ještě v Iráku.

„Ten doktor před vámi byl nějaký málomluvný... Jste sdílnější?“

„Oč jde?“ vyhrkla na mě štekavým hlasem a já čekal, že si pro tu kosu skutečně dojde.

„Co se mi stalo? Mám nějaké vážnější zranění?“

Překvapeně se na mě podívala.

„Cože? Zranění? To snad ne... To byste tu asi nebyl.“

„Takže se mi stalo co?“

„Vůbec nic. Všechno je v naprostém pořádku, a nemelte se, nebo vám ten tlak nezměřím nikdy.“

„Kde to jsem?“

„Kde myslíte?“

„Americká základna v Iráku?“

Znova se na mě překvapeně podívala.

„Jste asi spadl z višně, ne?“

„Možná jenom z vrtulníku. Pamatuji si, že nás z letecké základny v Basře přepravovali někam vrtulníkem... A pak už si nepamatuji vůbec nic.“

„Z vrtulníku jste teda nespadol určitě, mladý muži.“

„Jsem pořád v Iráku?“

„Ne... V Nevadě.“

„V Nevadě? V jaké Nevadě?... Ve Spojených státech?“

„Samozřejmě že ve Státech.“

„Takže jsem byl čtyři měsíce v bezvědomí?“

Jenom pokrčila rameny.

„Kdy mě pustíte?“

„Co já vím? Já tady nejsem žádná ředitelka. Ale předpokládám, že máte smlouvu... Tak se do ní mrkněte a tam to určitě bude.“

„Jakou smlouvu? S kým?“

„Hele..., vy jste nějakéj divnej. Raději toho necháme. Promluvte si s doktorem Cronem.“

3.

Doktor Cron pšišel až po dalších šesti hodinách. To už jsem byl docela v pohodě a zapnul si televizi. Nebylo tam žádné normální vysílání, pouze menu možná s deseti tisíci filmy. Pustil jsem si *Návrat domů*, film, který už jsem viděl čtyřikrát a který mě vždycky dokázal dokonale dostat. *Návrat válečného veterána z Vietnamu zpět do vlasti* proložený hudbou Rolling Stones, Jefferson Airplane, Jimiho Hendrixe a dalších hvězd ze sedmdesátých let.

Na rozdíl od nich byl doktor Cron dokonale současný, ba chvilkami možná spíše naopak z budoucnosti než z minulosti.

„Jste v nevadské poušti u městečka Fallstone, pane Honbergu. A mohu vás ujistit, že jste zcela zdrav. Ostatně jinak byste tu ani nebyl. Nevím, kolik jste si toho zjistil o firmě Cybrain, ale něco určitě ano, když jste se s nimi rozhodl podepsat smlouvu.“

„Nic jsem s nikým nepodepisoval. Tedy nic, na co bych si pamatoval. Je ovšem fakt, že ať dělám co dělám, na poslední čtyři měsíce si nepamatuji vůbec.“

Doktor Cron se zamyslel a potom otevřel složku, kterou až doteďka držel v ruce. Nasadil si brýle, které měl na čele, a zkoumavě listoval papíry.

„Vy máte problémy s pamětí?“

„Ne tak docela. Pamatuji si všechno už od školky, ale mám mezeru mezi včerejškem a pak čtyři měsíce zpátky.“

„No..., nebyl byste první ani poslední... To se srovná... Moment...“

Pak se zadíval do jednoho z těch svých papírů.

„Jo..., aha. Takže ano, to je v pořádku. Nic to není.“

„Jak nic to není, sakra? Mám výpadek paměti a...“

„To je možné... Buďte v klidu, to je v naprostém pořádku... Je to v programu.“

„V jakém programu?“

„Prostě je to přesně tak, jak to má být. Jasně... Poslední čtyři měsíce jsou prostě minus.“

„Sakra jaké minus?“

„Nic to není.“

„A proto tu jsem? Tohle je psychiatrie?“

Cron se usmál.“

„Ne..., není to psychiatrie. My jsme Cybrain a nemáme s psychiatrií nic společného. Nejme ani nemocnice, pane Honbergu. Jsme vědecké pracoviště. Úzce specializovaný vývojový ústav nových technologií.“

„A co tu pak do prdele dělám já?“

„Součást programu.“

„Nechci být žádnou součástí nějakého pitomého programu. Chci odejít.“

„Nejde to.“

„Jsem snad ve vězení?“

„To rozhodně ne. Podepsal jste smlouvu.“

„Nic jsem nepodepsal.“

„To už teď my dva nevyřešíme. Prostě jste tady.“

„Takže jsem součástí nějaké nové technologie?“

„Ano..., i tak se to dá říct. Termínovanou součástí.“

„Vy jste blázen, doktore.“

„Hmm..., normálně s tím nemáme žádný problém, protože většina těch lidí, co zde jsou, výpadek paměti nemá. Takže jsou zcela v obraze.“

„A já jsem mimo?“

„Ve vašem případě je to trochu složitější, protože je patrné, že vy vůbec nevíte, kde vlastně jste a proč.“

„To je přesně ono, doktore. Konečně si začínáme rozumět. Můžete mi v tom teda nějak pomoci?“

„Jistě. Stručně řečeno, pronajal jste svůj mozek Cybrainu.“

„Blbost...“

„Na určitou dobu. Nemám tady v těch svých lejtstrech, na jak dlouho. Předpokládám ale, že máte někde svoji smlouvu.“

„Nemám nic. Před pár hodinami jsem se probral a nestačím se divit... Takže já jsem pronajal svůj mozek nějaké firmě?“

„Cybrainu... Vyvíjíme biologické počítače. A jak se tady dívám, tak vy jste zařazen do programu, co děláme pro armádu.“

„Panebože..., takže vy chcete můj mozek napojit na nějaký biologický počítač?“

Cron na to neřekl nic a jenom se na mě nešťastně podíval.

„Je to tak, doktore? Jsem tu proto, abyste můj mozek napojili...“

„Jste napojen, pane Honbergu.“

„Cože? Už teď jsem napojen?“

„Jistě. Jste napojen. Jinak byste se ani neprobral.“

„Jděte do prdele. Nesouhlasím... chci odejít.“

„To asi nepůjde.“

„Jak nepůjde? Žádnou smlouvu jsem nepodepsal. A jestli ano, tak teď svůj podpis ruším.“

„A sakra..., takže s vámi bude trochu větší práce, než jsme předpokládali. Nechápu, proč nám sem...“

„To si pište, že se mnou bude práce. Jestli mě okamžitě nepustíte, tak vás mí právníci roznesou na kopytech.“

„Uklidněte se, pane Honbergu. Věc se má trochu jinak.“

„Blbost.“

„Nemůžete odsud odejít. Prostě to nejde.“

„Tak to si myslíte jenom vy, doktore.“

„Tady to nemá žádný východ, pane Honbergu.“

„Jak nemá východ? Každý barák má nějaký východ.“

„Tenhle ne. Věřte mi. Z této místnosti se můžete dostat do další místnosti a z té další zase do další... Ale nemůžete se dostat doopravdy ven. Tedy ven jak si představujete vy. Vy, nebo lépe řečeno vaše mysl, je nyní součástí biologického počítače, rozumíte mi?“

„Myslím, že ne. Odcházím...“

„Pane Honbergu, odejděte si, kam chcete. Pro mě za mě třeba do pekla. Ale ve skutečnosti pořád zůstanete ležet v podzemních katakombách v nevadské poušti. Je to trochu pochopitelné?“

„Není...“ řekl jsem a teprve pak oněměl úžasem. Po zádech mi začal běhat mráz.

„Něco jako živý sen. Velmi živý sen. Nic víc,“ řekl Cron.

„To je asi blbost, ne?“

Opět prolistoval ty svoje papíry.

„Vy to zvládnete... Vaše psychika je dost silná na to, abyste to zvládl. I když vám to potrvá chvilku déle než těm, co si půl roku před podpisem smlouvy studovali její podmínky a měli možnost vznést spoustu dotazů. Ve vašem případě, když si nic nepamatujete, to pro vás může být zpočátku šok, ale vzhledem k vaší psychické odolnosti by to neměl být zas tak velký problém.“

„Proboha, co to tady melete, doktore?“

Kousl jsem se do předloktí. Ucítil jsem krev. Skutečnou, horkou a slanou krev. A pak že nějaký pitomý sen.

4.

„Vy jste zvláštní případ, Honbergu. A já doufám, že s vámi nebudou problémy.“

„Jaký zvláštní případ, sakra?“

Chlápek byl vysoký, měl na sobě perfektně padnoucí kvádro, bílou košili s rozepnutým knoflíčkem u krku

a ležerně povolenou vázanku. Něco kolem čtyřicítky. Špičatý nos a centimetrový porost na hlavě. Ruce v kapsách. Sebevědomí z něj tryskalo na všechny strany.

„Jsem Julian Kersham, šéf vašeho programu.“

Asi si myslel, že mě to jeho nabubřelé prohlášení položí.

„Já vím, že se mi to všechno jenom zdá a že se každou chvíli musím probudit,“ řekl jsem otráveně.

„No dobrá... Nebudu vám to vyvracet. Nicméně než se probudíte, tak bude dobré, když spolu budeme nějak rozumně vycházet, protože v opačném případě by to pro vás mohlo mít nedozírné důsledky.“

„Nic nechápu.“

„Nejste tu od toho, abyste chápal. Jste tu od toho, abyste pracoval. Jednou jste podepsal smlouvu.“

„Nic jsem nepodepsal.“

„Jste si jist?“

„Jděte do prdele.“

„Takže abychom to neprotahovali. Nemám na starost jenom vás a vy nejste středem vesmíru. Smiřte se s tím.“

„Co po mně chcete?“

„No výborně. Vypadá to, že konečně dostáváte rozum.“

„Nebudu odporovat svému snu a počkám, až se proberu.“

„Skvělé... Jak jistě víte, Cybrain velmi úzce spolupracuje s armádou.“

„Vím hovno.“

„Tak teď to víte.“

„Se kterou armádou?“

Kersham překvapeně zvedl obočí.

„Pochopitelně s armádou Spojených států.“

„Tak to jste mě trochu uklidnil.“

„To jsem rád. Mohu pokračovat?“

„Jo.“

„Většinou jde o pronájem strojového času našeho počítače na luštění šifer. Dešifrování zachycených zpráv. Cybrain disponuje nejdokonalejším počítačem na světě, pane Honbergu. I když to veřejně nikde moc neprezentujeme, protože pořád se jedná o prototyp, jehož klasické komerční využití by mohlo vzbudit mezi veřejností velké polemiky ohledně etiky, lidských práv a podobně.“

„Aha...“

„Tohle my ale zatím neřešíme. Takže neřešíme ani žádné běžné obchodní zakázky, ale dohodli jsme se na spolupráci s armádou, která s etikou také nemá zvláštní problémy.“

„Aha... to je pro mě novinka.“

„Jasně. Ostatně jste voják, takže tohle určitě chápete. Možná lépe než já.“

„Já vám mohu říct jenom jedno. Že jsem žádnou smlouvu s žádným pitomým Cybrainem nikdy nepodepsal, a jestli mě někdo omámil a pak mi vedl ruku v nějakém kómatu nebo deliriu, tak vás prostě rozmáznu.“

„Skutečně?“

„Skutečně, sakra. A jestliže doteď jste to, co děláte, nikde moc veřejně neprezentovali, buďte ujištěn, že až se odsud dostanu, tak to veřejně prezentováno bude. O to se postarám.“

„To asi těžko. Tedy zkusit to klidně můžete, ale obávám se, že konkrétně ve vašem případě nic z toho, co tady zažijete, si nebudete pamatovat. Za to vám zase ručím já.“

„V tom případě uvidíme kdo s koho. Jsem zvyklý bojovat až do konce.“

„Výborně... Možná právě proto jste tady. Takže abych vás aspoň v kostce uvedl do problému.“

„Seru na vaše problémy.“

„Budou to spíše vaše problémy.“

„To si jenom myslíte.“

„Náš systém, jehož vy jste teď vlastně součástí, řeší pro vojenskou kontrarozvědku problémy spojené s dešifrováním zpráv. V podstatě jde o to, že některé dnešní šifry už nelze rozlousknout pouze hrubou počítačovou silou. Myslím tím tedy vyzkoušením miliard mutací a variant. Nebo možná i ano, ale trvalo by to třeba tisíc let. A tolik času v dnešním zrychleném světě přece jenom nemáme.“

„Já taky ne.“

„Počítač je samozřejmě daleko rychlejší a výkonnější než lidský mozek. Nesrovnatelně výkonnější. Ale jedno mu přece jenom chybí... Napadá vás co, pane Honbergu?“

„Ne.“

„Intuice... Lidská intuice. V tomto ohledu je jakýkoliv klasický počítač poněkud mimo. Ale pokud by se podařilo spojit výkonnost a rychlost počítače a lidské intuice, máme tu najednou kvalitativně něco úplně jiného. Něco, co předčí jak klasický počítač, tak lidský mozek. Zcela novou generaci výpočetní techniky. Biologický počítač koketující s umělou inteligencí. Proti takové síle je pak téměř každá šifra naprosto bezzubá a naivní. Už to trochu chápete?“

„Možná trochu. Hlavně nevím, co s tím mám společného já.“

„Dobrá... Pokročíme dál. Váš případ je totiž ještě trochu jiný. Vy nejste zařazen do programu na luštění šifer, pane Honbergu.“

„Ne? To jste mě docela uklidnil.“

„Průzkum a diverze.“

„Prosím?“

„To oddělení oficiálně vlastně ani neexistuje. Ale vy budete po dobu vaší smlouvy působit v týmu, který nebude nic luštit, ale který bude vyslán na území nepřítele, aby tam získal informace, popřípadě i způsobil určitou destrukci.“

„Destrukci čeho?“

„Včas se dozvíte. Ostatně jste voják, takže by to pro vás neměl být problém. Sestavujeme tým. Bude pravděpodobně čtyřčlenný. Vy budete jedním z nich.“

„Já asi fakt pořád nevím, o čem mluvíte.“

„Nebojte. Do toho přijdete. Během dalšího týdne vás protáhneme několika simulátory a pak už s tím nebudete mít ani ten nejmenší problém. V každém případě ještě dnes večer vás přestěhujeme do normálního hotelu, pokud nebudete proti. Uznávám, že tady to není zrovna nejlepší prostředí pro adaptaci do vašeho nového života.“

„Jděte do hajzlu, Kershame.“

5.

Pokoj byl malý, že se v něm nedalo skoro ani otočit, a jestli tomu Kershame říkal hotel, tak snad pocházel z jiné planety. Byla tam aspoň lednička, ve které byla spousta nápojů, ovšem ani jeden alkoholický. Možná jsem se ocitl v protialkoholní léčebně nebo mě možná unesli mimozemšťani. V mé situaci už se nedalo věřit ničemu.

Od chvíle, co jsem se probral, jsem měl pocit, jako bych snad vůbec nebyl na Zemi. Možná to všechno kolem mě jsou fakt mimozemšťani s úžasnými adaptabilními schopnostmi, kteří jsou schopni na sebe vzít podobu lidí se vším všudy včetně jejich řeči. A teď mě budou ty svině zkoumat. Panebože, jak bych teď potřeboval panáka.

Otevřel jsem šatník. Byla v něm spousta hadrů a vypadalo to, že se dokonce snažili chytit mou velikost. Shodil jsem ze sebe nemocniční župan a vzal si proužkovanou košili a rifle. Odhadli mě docela přesně. Obojí mi padlo.

Vyšel jsem na chodbu, která byla děsně úzká. Vůbec to tu všechno bylo divně stísněné. Chodba mi připadala nekořečná a po obou jejích stranách byl snad milion dveří. Ty moje měly číslo 336.

Po krátkém hledání se mi podařilo najít výtah. Nastoupil jsem a sjel někam, co se skrývalo pod tlačítkem 0. Po deseti minutách jsem našel hotelový bar. Tedy bar asi není to přesné slovo, protože, jak jsem u barového pultu zjistil, podával se pouze čaj, káva a nealko. Ježíšmarjá, já jsem asi fakt na nějaké psychiatrii. Bylo narváno. Podařilo se mi prodat k barovému pultu a objednat si. Pak mi došlo, že nemám žádné prachy a že vlastně ani nevím, čím se tady platí. Když mi ho barman podal, řekl jsem mu, ať to připíše na účet panu Kershamovi. Zíral na mě jako na anomálii. A já si skutečně připadal jako naprostý debil.

Ze stropu visela chapadla chobotnic v červenofialových barvách a prostorem plavala pestrobarevná ryba. Fakt nekecám. Prostě plavala ve vzduchu, jako by to byla voda, a mrštně proplouvala mezi tou spoustou lidí. A pak jsem zahlídl další. Panebože, kde jsem se to ocitl?

„Seš tu asi novej, ne?“ řekla holka, která se ke mně otočila z vedlejší židličky. Měla hezké copy. Takové pevné a macaté. Jako Ruska. Věk neodhadnutelný, možná čtyřicet a možná dvacet.

„Jo... jsem trochu novej. Jaks to poznala?“

„No že na to tady tak nějak divně zíráš.“

„Asi jsem si spletl bar. Potřeboval bych panáka.“

„Tak to sis spletl nejenom bar, ale celý vesmír. Budeš to muset vydržet celou tu dobu, na kterou jsi podepsal, bez něj.“

„Já nic nepodepisoval.“

„Fakt ne, jo? Tak to seš druhej člověk, kterýho znám, co tvrdí, že nic nepodepsal. Ken Lord taky. Jenže Ken Lord je celej takovej divnej.“

„Co dělá?“

„Potápěč... Potápí se ve sračkách. Hledá tam poklady pro divizi K.“

„Mohla bys mi aspoň ty říct, kde vlastně jsem?“
„Ty jsi fakt nepodepisoval žádnou smlouvu?“
„Ani náhodou.“
„Jsi v Cybrainu. A určitě se ti tady bude líbit.“
„Zatím se mi tu moc nelíbí. Nechceš se jít ven projít?“
Rozesmála se jako malá holka.
„Cože? Ven? Kam ven? Tady žádné ven není.“
„A co tady teda je.“
„Tady je jenom vevnitř.“

6.

„Jmenuji se Gil Lovenay a byl jsem určen jako váš instruktor,“ prohlásil pomenší chlápek připomínající rozvařenou bramboru s delšími tmavými rovnými vlasy. V místnosti bez oken a vybavené pouze jedním stolem a pěti židlemi jsme kromě Lovenaye byli ještě čtyři.

„Tohle je Greg Honberg,“ řekla brambora a ukázala na mě.

„Tohle je Ron Werner.“

Mladý kluk, odhadoval jsem mu tak pětadvacet nanejvýš, v odrbaných riflích a květované košili, s dlouhými rovnými slámovými vlasy, klasický hippie šedesátých let s jasně modrýma očima a menšího vzrůstu.

„Tohle je Miakayla Szabowska.“

Hezká holka, Vlastně už hotová ženská. Kolem třicítky, vlasy mírně zvlněné, po ramena, hnědé až rezavé, a k tomu jako ametystový doplněk zelené oči. Vysoké čelo, malý nosík, menší ňadra. O hlavu vyšší než ten kluk.

„A tohle je Jack Levin.“

Vizáž zkušeného ostříleného pardála. Mohutná postava, medvěd v kostkované košili a riflích, ostříhaný na ježka, se šedivějícím strništěm na tváři. Někoho mi moc připomínal, ale nepřišel jsem na to koho.

Nikdo z nás nic neříkal. Werner hleděl do stolu, Szabowská studovala kvalitu svých nehtů a Levin si hrál s krabičkou od sirek.

„Jste tým,“ uzavřel představování Gil Brambora a pokračoval: kromě pana Levina jste tady všichni nováčci. Ale většinou sestavujeme každý tým tak, aby tam byl někdo, kdo se tady už aspoň trochu vyzná. Takže ten někdo je ve vašem případě pan Levin. A zároveň je šéfem vaší skupiny.“

Levin na to neřekl nic a jen otáčel svou krabičku ve svých medvědích prackách.

„Mozkem vašeho týmu je... zkusíte si někdo tipnout?“

Opět nikdo nic neříkal. Jako by ho nikdo nebral vážně.

„Miakayla Szabowská,“ řekl Brambora.

„Panebože, ženská,“ komentoval to Ron Werner.

„Máte s tím snad nějaký problém, pane Wernere?“

„Ani v nejmenším,“ ušklíbl se.

Szabowská se pousmála. Měla moc hezký úsměv.

„Szabowská je vedoucí vašeho týmu. Je to jasné? Takže pokud byste byli nuceni někoho obětovat, nikdy to nesmí být Szabowská, jinak jste v prdeli všichni.“

„No to se poser...“ zamumlal Werner.

Vypadalo to, že náš tým bude docela veselý kolektiv.

„Mám technickou poznámku,“ řekl jsem.

„Prosím povídejte, pane Honbergu.“

„Já jsem tu asi omylem.“

Szabowská se podívala do stropu a měla co dělat, aby zadržela smích, zatímco Levin se rozchechtal naprosto bezprostředně.

Pan Brambora sepjál ruce a řekl: „Pane Honbergu, pokud jste tu omylem, moc mě to mrzí, ale tohle já nevyřeším. To byste se musel obrátit úplně jinam. Mým úkolem je připravit tento tým na jeho misi a věřte, že já ho připravím. Včetně vás.“

„A když ne?“

„To by bylo špatné. To by bylo moc špatné. Pokud se mi to nepodaří, tak prostě nepřezijete, to je celé.“

„Prosím?“ zeptal jsem se.

„Berte to jako fakt a snažte se přežít. Určitě máte ve smlouvě nějaké bonusy za úspěch.“

„Já sakra žádnou smlouvu nemám, nikdy jsem žádnou neviděl a ani jsem nikdy žádnou nepodepsal.“

„To nepřipadá v úvahu. Pokud jste tady, tak jste podepsal. Mohu pokračovat?“

Nikdo nic neříkal.

„Pro nováčky asi tolik. Jste vysoce organizovanými daty v kybernetickém mozku, jehož jste nedílnou součástí. Každý z vás je relativně samostatným a velice dynamickým softwarem ovládaným vaším mozkiem v prostoru Cybrainu. Simulace tohoto prostoru pro vaše vizuální a vlastně i hmatové vjemy byla uzpůsobena standardům pro váš mozek zcela běžným. To znamená, že pro bezproblémovou interakci s ostatními digitálními daty tato byla upravena do struktury připomínající svět, jak ho skutečně znáte. Takže mě vidíte jako sympatického instruktora...“

„To určitě...“

„...a tohle je kancelářský stůl. A kolem nás je standardní místnost. Vaše vybavení a zbraně budou velmi připomínat skutečný vojenský arzenál. V některých případech ovšem samozřejmě poněkud vylepšený. Přesuny mezi jednotlivými terminály způsobem, který vám bude připomínat železnici. Komunikační spojení na větší dálku simulováno klasickými mobily. Přesně tak, jak jste zvyklí. Autorizační software ve formě čipových karet. Prostě by vás tu nemělo překvapit vůbec nic, s čím byste si nevěděli rady. Ten svět je přizpůsoben v co největší možné míře standardnímu světu. Někaké dotazy?“

Nikdo nic.

„Dnes máte ještě volno a zítra začneme s výcvikem. Ten bude trvat asi týden. Během výcviku se vám nic nestane, všechno to budou velice věrně simulované situace.“

Opět nikdo nic.

„Tady vám rozdám mobily. Máte tam všichni kontakty na sebe navzájem a taky na mě a na pana Kershama, který je šéfem programu. Všechna čísla, která tam máte, jsou spojována po kódovaných a šifrovaných kanálech, takže nehrozí žádný odposlech nikoho nepovolaného.“

„Předpokládám, že vy a Kershama jste povolání,“ řekl jsem jen tak mimoděk.

„Pochopitelně. Máte proti tomu něco?“

„Ne. Nic... Mohu si tam dát i jiná čísla?“

„Jaká máte na mysli?“

„No třeba když se s někým seznámím a on mi dá svůj mobil.“

„Pochopitelně. Jsou to standardní přístroje. Ovšem hovory na ta vámi zvolená čísla už nebudou šifrovány, takže pokud si dá někdo práci s vaším odposlechem, tak to není zrovna bezpečné.“

„Jo, to mi nevádí.“

„Takže vám přeji hezký den a doporučuji ho využít na stmelení vašeho nového týmu.“

„Já mám taky dotaz,“ ozval se Ron Werner.

„Prosím, pane Wernere.“

„Jak moc máme ten tým stmelovat?“

„Jak to myslíte?“

„No jestli v rámci dokonalého stmelení bychom se třeba neměli všichni vyspat tady... Tady s naším mozkiem.“

Miakayla Szabovská se podívala na mladíka tak opovržlivým pohledem, že ten okamžitě řekl: „To byl jenom vtip pochopitelně.“

„To záleží na slečně Miakayle. Pokud usoudí, že to týmu opravdu prospěje, je možné i toto.“

„Zatím soudím,“ ozvala se Szabowská, „...že jestli z týmu někoho zabiju, tak pan Werner bude první na řadě.“

Bylo mi jasné, že budeme skutečně sehraná čtyřka.

7.

„Jasně že se tu dá sehnat alkohol,“ řekla Irinka. Seznámil jsem se s ní nad šálkem jasmínového čaje v baru Cosmopolitan. Odmítl jsem se účastnit stmelování kolektivu, přestože to Levin nabízel s tím, že zajedem do baru Lollipop. Poděkoval jsem za pozvání a vydal se do baru úplně jiného.

Irince bylo určitě přes padesát. Hodně přes padesát. Možná takových dalších padesát. Její tmavá tvář orámovaná bílými vlasy připomínala zvětralý čedičový masiv a její oči v něm byly utopeny tak hluboko, že nebyly skoro vůbec vidět.

„Seženeš tu všechno, hochu, na co si vzpomeneš. Jen mít ty správné známosti.“

„Čím se tu platí?“

„Zase právě jenom těmi známostmi a vlastními schopnostmi.“

„Takže žádné dolary?“

Zasmála se jako plechovka se železnými maticemi.

„Ne, žádné dolary, žádná eura či libry, žádné rubly ani cenné papíry. Všechno je tu zdarma, tedy relativně zdarma. Nepochybuji o tom, že ten svůj čaj, co tu tak útrpně usrkáváš, tady stejně drazo zaplatíš.“

„Takže co mám udělat pro to, abych sehnal flašku chlastu?“

„Co máš udělat? Mít ty správné známosti a nebo mít co nabídnout.“

„Známosti nemám žádné, jsem tu nový. Zním akorát nějakého doktora Crona.“

Opět zachřestila plechovkou s maticemi.

„Za doktora Crona dostaneš tak tabletku acylpyrinu. Kde děláš a co umíš?“

„Vlastně nastupuju teprve zítra. K nějaký sekci K. Nebo D? Ani nevím.“

„A co umíš?“

„Co já vím? Výchvik mi začne zítra.“

„Tak seš zatím velký hovno, který nemá nárok ani na kapku chlastu, ani na blbýho jointa.“

„A až to hovno nebudu, až budu něco umět, až se tu jako rozkookám, tak na koho se mám obrátit?“

„To poznáš sám. V podstatě na kohokoliv. V každém případě kdybys byl ženská, tak to máš jednodušší. Ta toho ani moc umět nemusí.“

„To chápu. Jenže ženská nejsem.“

Irinka si prohrábla své bílé vlasy a pak odněkud z kapsy kostkovaného předpotopního saka vytáhla placatici.

„Chceš si loknout?“

Zíral jsem na tu seschlou ruku třímající nádobu s alkoholem jako hypnotizovaný. Měl jsem už pořádný abst'ák. Mlčky jsem přikývl, jako poslušný pejsek čekající na pamlsek. Odšroubovala víčko a podala mi ji.

„Lokni si. Kdoví, co z tebe nakonec bude a k čemu by tě mohl člověk potřebovat.“

Napil jsem se. Byl to nějaký šílený utrejch, až jsem se z toho otrásl. V kapse mi zazvonil mobil. Sakra. Když jsem ho od Brambory přebíral, nepředpokládal jsem, že ho budu muset použít tak brzy. Vytáhl jsem ho a mrknul na displej. Jack Levin. Co proboha může chtít? Je jim smutno? Vzal jsem to.

„Tady Jack. Potřebujeme tě tady.“

Připadalo mi to jako by volal z rušného nádraží. Kolem byl příšerný hluk.

„Copak? Zábava vážne?“

„Naopak, zábava vůbec nevázne... Začíná být krajně nebezpečná.“

„Jak nebezpečná?“

„Hodně.“

„A co já s tím mám společného?“

„Jsme sakra tým, ne?“

„To si myslí Lovenay.“

„Bar Lollipop, salonek B.“

Potom zavěsil.

To se asi zbláznil, ne? To už je, proboha, jak ve škole nebo ve skautu. Nějaký šílený rozvařený vedoucí z nás udělal skupinu a Jack si myslí, že všichni budeme tancovat tak, jak on píská. Mám já tohle zapotřebí? Vždyť já sem vlastně vůbec nepatřím, tak co po mně sakra chtějí?

„Nějaký problém?“ zeptala se Irinka.

„Vypadá to tak. Mrknu se tam a za chvíli jsem zpět. Jak se dostanu do Lollipopu?“

„Na chodbě vlevo a pak prvním výtahem o tři podlaží dolů. Potom zase vlevo, a tam už jsou cedule.“

8.

Bylo tam příšerně nahuleno a příšerně lidí. Ve vzduchu byla cítit tráva. A měl jsem dojem, že i levná vodka. Zeptal jsem se barmana na salonek B. Ukázal do prostoru na druhou stranu. Prodíral jsem se tím hustým termitištěm lidí, z nichž dobrá polovina měla divné plastové obličejy bez jakéhokoliv výrazu. Jako voskové figuríny. Pokoušeli se tancovat na příšernou technohudbu. Na druhé straně jsem zahlédl neon s písmenem B nad koráلكovým závěsem. To by mohlo být ono.

Salonek byl velký asi jako školní třída. Červené osvětlení zajišťoval propletenec neonových trubíc pod stropem. Byl tam dav, který za nadšeného povzbuzování sledoval něco, co se dělo uprostřed. Natahoval jsem krk, abych našel někoho ze svého týmu, jak říkal Levin, ale neviděl jsem nikoho. Až do chvíle, než jsem se protlačil tím sevřeným davem až někam do druhé řady a viděl, co tak napjatě sledují všichni ostatní.

Ron Werner s rozčuchanými dlouhými vlasy, natrženou košilí a zakrváceným obličejem tam stál proti hromotlukovi, který byl asi tak pětkrát větší a objemnější než on.

„Tak mladý pán si myslel, že mě přechčije,“ řekl hromotluk, rozmáchl se a směřoval ránu své obří medvědí pracky na Wernerovu hlavu. Ten v poslední chvíli uhnul a pěst velikosti bucharu ho zachytila jenom částečně. Přesto ho odhodila dva metry dozadu. Byl okamžitě znova na nohách. Stejně ale neměl tu nejmenší šanci. Dav byl zcela evidentně nadšen a zcela evidentně na straně hromotluka. Ucítíl jsem na rameni něčí ruku. Otočil jsem se. Jack Levin.

„Zůstaň v klidu a vezmi si tohle,“ pošeptal mi do ucha a já v dlani ucítíl něco kovového. Vzal jsem si to. Byla to pistole. A ne malá.

„V zásobníku je dvanáct nábojů. Takže šetři. Jdu na druhou stranu. Únikové dveře jsou ty nalevo pod galerií s označením Personál.“

Potom zmizel. Hromotluk v aréně se mezitím napřáhl k další ráně a Werner se opět snažil uhnout, tentokrát ale s daleko menším úspěchem. Chytil to na pravé ucho a složil se jako hadrová loutka. Snažil se pozpátku plazit pryč od hromotluka. Ten ho vši silou kopl do hlavy. Z druhé strany vešel do arény tvořené rozvášněným davem Jack. Byl o hlavu menší než hromotluk, ale už ten rozdíl nebyl takový jako v případě malého Rona Wenera.

„Tak to by stačilo, kovboji,“ řekl Jack s rukama v kapsách.

„To je tvůj mladší brácha?“ zeptal se medvěd a rozchechtal se na celé kolo. Dav to okamžitě udělal po něm.

„Ne, sestra.“

„Ty vole, tak to ji určitě šukáš. Aspoň na to vypadáš. V tom případě jí ale budu muset ještě trochu natrhnout prdel.“

„Ty už nenatrheš vůbec nic, ty imbecile,“ řekl mu s ledovým klidem Jack.

Dav ztichl. Zlověstně ztichl. Napětí by se dalo krájet.

„Zmiz mi z očí, nebo vás sešrotuju oba.“

„Je fakt, že tvá inteligence odpovídá mlýnku na maso. Ale tady jsi domlel, debile.“

Hromotluk vykročil rázným krokem k Jackovi, ovšem ten vytáhl zezadu zpoza pasu revolver a namířil ho na masomlejnkovu hlavu.

„Ještě krok a máš hlavu na sračku.“

Hromotluk se zastavil. Bylo absolutní ticho. Zíral jsem na ten výjev nevěřícíma očima tak jako všichni ostatní a čekal, co se stane. A měl pořád takový nějaký divný pocit, že bych měl být možná také účastníkem toho divadla. Jenže jsem vůbec nechápal svoji roli. Jack mi dal sice zbraň, ale zapomněl mi dát scénář. Byl jsem totálně bezradný. Až do chvíle, než se za Jackem objevil jeden chlápek z davu, v plstěném klobouku a s černými brýlemi na očích. Namířil Jackovi bubínkový revolver na temeno hlavy.

„Tak pomalu, hrdino... Polož tu pistoli pěkně pomalu na zem a pak si klekni.“

Teď už jsem žádný scénář ani nakopnutí nepotřeboval. Karty tím byly rozdány. Vytáhl jsem zbraň, kterou mi před chvílí předal Jack. Byl to těžký armádní luger. Naposled se snad vyráběly za druhé světové války. Tohle musí být něja-

ká nová, vylepšená kopie. Znal jsem ten původní. Devět milimetrů. Odjistil jsem pojistku. Mohlo to být takových deset metrů, což byla brnkačka. Ve West Pointu jsme měli terče padesát metrů. Vybral jsem si jeho pravé rameno, což by mohla být minimálně třicetidenní pracovní neschopnost.

„Tak dělej!“ zařval ten s černými brýlemi na Jacka a já ho poslechl. Zmáčkkl jsem to. Z jeho ramene vytryskl gejzír krve, jako by ji v sobě měl napumpovánu snad pod deseti atmosférami. Šel okamžitě k zemi a v dalším okamžiku Jack vystřelil na hromotluka a prostřelil mu nohu.

Dav začal ječet. Sál protnuly hysterické výkřiky ženských a já za Jackem zahlédl dalšího chláпка s pistolí. Tentokrát už nebyl čas mířit na určitou vybranou anatomickou část jeho těla, a tak jsem páčil přímo. Dostal to do levého boku a pistole mu vypadla z ruky. Jack se otočil k Ronymu, ležícímu pořád ještě na zemi, a snažil se ho postavit na nohy. Vpadl jsem do kruhu k nim a přes hledí lugeru sledoval dav kolem, který se snažil rozutést, ale nebylo kam, takže nastal totální zmatek. Někdo se na mě zezadu vrhnul, ale naštěstí to byl nějaký naivka, kterého jsem uzemnil ránou loktem.

„K těm dveřím!“ křikl na mě Jack a já se vrhnul s lugerem namířeným mezi lidi udaným směrem. Rozestupovali se přede mnou v panice bez toho, že by na mě někdo zaútočil. Klestil jsem cestu Jackovi táhnoucího za sebou krvácejícího Rona. Rozkoppl jsem dveře, počkal, až projdou, a potom je zabouchl.

„Možná by bylo dobré je nějak zajistit,“ řekl jsem a hledal něco, čím by šla aspoň podepřít klika.

„Na to se vyser!“ houkl na mě Jack a opřel Rona o stěnu. Byla to chodba široká tak dva metry a dlouhá deset, zakončená dalšími dveřmi, které se najednou otevřely. Namířil jsem lugera. Ale byla to Miakayla.

„Musíme nahoru,“ řekla zadýchaně a ukázala na kovový žebřík na stěně uprostřed chodby, ústící do nějakého otvoru.“

„Tam ho nedostanu,“ řekl Jack.

„Musíš.“

„Vstávej, Rone,“ řekl Jack a poplácal ho po obličejí.

Dveře, kterými jsme přišli, se najednou rozletěly a v chodbě se objevili dva chlápci s pistolemi. Jack jednomu z nich okamžitě rozstřelil hlavu a toho druhého jsem skolil já průstřelem břicha.

„Do prdele, tak dělejte!“ řekla Miakayla a jako první začala šplhat po žebříku. Ron se začal probírat.

„Dělej, musíme pryč,“ povzbudil ho Jack dalším pleskáním přes tvář. Zvedl se.

„Můžeš chodit?“

„Možná.“

„Hovno možná. Určitě. Tam k tomu žebří,“ řekl Jack a ukázal Ronymu cestu. Dokulhal se tam.

„Ty zatím kryj dveře... Lezeme.“

9.

Vylezli jsme v podlaze haly zběsile a chaoticky protkané trubkami jako tlustá pavučina šíleného pavouka. Zavřel jsem za námi poklop a otočil zajišťovací páku co nejvíc na doraz. Pak jsem si na něj sedl.

Ron ležel vedle mě a ztěžka dýchal. Miakayla si odhrnula vlasy z čela. Docela jí to slušelo, když byla takhle rozpálená. Zelené oči jí zářily v tom přítmí jako divoké kočce. Okamžitě jsem si ji představil v posteli s těmi rozčuchanými vlasy rozhozenými po polštáři a roztaženými nohama. Někde za námi něco zarachotilo. Všichni jsme se otočili, a to už Jack střílel.

Hlava toho něčeho se rozsypala jako rozbitá porcelánová

váza. Fakt to vůbec nebylo lidské, spíše keramický panák v brnění nebo něco podobného.

„Do prdele, Xeroni,“ řekl Jack a už byl na nohách.

„Co že to je?“ zeptal jsem se a už se taky zvedal.

„Neptej se a padáme. Jestli je tu jeden, tak...“

Ozval se ohlušující výstřel a trubka nad našimi hlavami se rozdrncela. Jack popadl Rona a já se otočil po směru výstřelu. Další keramický panák. Pohyboval se divně trhaně a v ruce měl dělo se dvěma hlavními. Vystřelil jsem dvakrát rychle za sebou. Jeden zásah dostal do kolena a okamžitě se mu rozpadla celá noha. Byl skutečně křehký. Druhý zásah do ramene. Než dopadl, stačil vystřelit ze své zbraně. Minul nás, ale neminul věnec trubek nad námi. Ty se začaly ohýbat, jako by byly z plastelíny.

„Proboha, co to je?“

„Xeroni!“ odsekla Miakayla a hnala se mezi bludištěm trubek dozadu. Jack vlekl Rona za ní. Další výstřel a další plastelínové trubky se zkroutily, jako by do nich někdo pustil miliony voltů. Jack se otočil a naslepo vystřelil za sebe. Já zahlédl jednoho napravo a vystřelil taky. Tedy chtěl jsem, ale zásobník byl prázdný. Sakra! Vždyt' Jack mě upozorňoval, že tam mám jednom dvanáct nábojů. Do prdele!

„Došla mi munice,“ zahlásil jsem.

„Miakaylo, munice!“ zařval Jack, a ta okamžitě změnila směr svého kličkování mezi trubkami. Dalších asi šest výstřelů. Nebyli to zrovna nejlepší střelci, ale destrukce těch trubek byla varující. Panebože, proč nás chtějí zabít? Kdo to vůbec je? A kde to vlastně jsme?

Doběhli jsme ke kovové stěně, kterou hala končila. Šílená perspektiva. Miakayla přeběhla o dva metry dál podél zdi, kde byl ve stěně panel s tlačítky jako na kalkulačce. Nervózně začala mačkat čísla. Jack s Ronem se mezi tím dobelhali až k ní.

„Dělej,“ řekl Jack.

„Vždyť dělám, nejde to...“

„Jak sakra ,nejde to‘? V čem je problém?“

„V kódování.“

„Od toho tě tu ale, do prdele, snad máme.“

„Dělám, co můžu.“

„Hovno.“

Další střelba a trubky nad našimi hlavami se kroutily jako šílení rozzuřené hadi.

„Do prdele, tak dělej!“ řval Jack a střílel směrem, kterým si myslel, že jsou ti hlinění Xeroni nebo jak tomu říkali. Během deseti vteřin pak dostřílel a z pistole mu vypadl prázdný zásobník.

Miakayla pořád zuřivě natukávala číselné kombinace do panelu, ale nedělo se vůbec nic. Já tam jenom stál a zíral na ten výjev a nebyl schopen žádné reakce. Vůbec jsem nevěděl oč jde, co se děje, a v tu chvíli už jsem ani nevěděl, kdo vlastně jsem.

„Mám to!“ zařvala Miakayla a kovová dvířka ve stěně se otevřela. Bylo to něco podobného bezpečnostní schránce na nádraží. Miakayla tam sáhla a vytáhla samopal AK 500. Hodila mi ho na deset metrů. Měla větší sílu, než jsem si myslel. Popadl jsem jej a bez toho, že bych zkontroloval zásobník, jsem ho natáhl a spustil palbu směrem, kde jsem tušil nepřítele. Halou se rozlehl šílený rámus a kolem hlavy mi začaly poletovat prázdné nábojnice. Zaslechl jsem řev a divné hučení a za chvíli se kousek ode mě rozštěkal další samopal. Jack už ho měl v ruce taky.

„Miakaylo, běž s Ronem, my je tu chvíli zdržíme!“ křikl Jack a dlouhou dávkou rozstřílel jednu z těch podivných bytostí úplně na prach.

Najednou jsem ucítil na rameni ostré škrábnutí. Do hajz-

lu... Někdo mě asi zasáhl. Cítil jsem, jak se mi pod košilí rozlévá má vlastní horká krev.

„Dostal jsem to!“ křikl jsem na Jacka.

„Zahájíme ústup za Miakaylou, pojď.“

„Krvácím.“

„Na to se vyser a běž. Budu tě chvílku krýt.“

Rozběhl jsem se stejným směrem jako Miakayla s Ronem a za chvíli je spatřil podél stěny mezi trubkami. Za mnou se ozývala pořád ještě střelba, ale teď už ne ze samopalů. Jack mě za chvíli doběhl.

„Je červená, nebo zelená?“

„Co?“

„Ta krev. Máš ji červenou, nebo zelenou?“

„Modrou, ty vole.“

„Myslím to vážně. Jestli je zelená, tak jsi v prdeli.“

V běhu jsem si roztrhl košil. Všude na břicho jsem měl teplou zelenou tekutinu. Nechápal jsem to. Bylo to naprosto šílené.

„Je zelená!“ zařval jsem dozadu na Jacka

„Takže to je konečná.“

„Jaká konečná, sakra?“

„Speciální xeronový vir. Rozežere tě to zevnitř.“

„Běž do prdele,“ řekl jsem zadýchaně a zastavil se.

„Nestůj, makáme, dělej, teď není čas.“

„Dyť jsi říkal, že jsem v prdeli.“

„Když bude Miakayla hodně šikovná, tak tě možná ještě zachrání. Dělej!“

Opět střelba a opět kroucení se trubek nad námi i kolem nás. Dobešli jsme mozek naší skupiny, s Ronem.

„Je tu výstup. Zkusím to,“ řekla Miakayla a odffoukla si vlasy z čela. Byla zpocená a rozpálená jako sopka. Její hbité prsty běžaly po klávesnici takovou rychlostí, že jsem je viděl rozmazaně.